

antonio buero vallejo - festival de teatre de bucarest - mnouchkine, arias i lecompte

BALANÇ DEL 1999 - BALANÇ DEL SEGLE

LA POSADA EN ESCENA

Francèsc Nel·lo

Anatoli Vassíliev

TEXTOS

Okupes al Museu del Prado

Alberto Miralles

Pèndols d'aigua

Francesc Meseguer

DE ASSAIG
TEATRE

Revista de
l'Associació d'Investigació
i Experimentació Teatral

NÚM. 21, 22 i 23

DIARI DE LLIBRES, ARTICLES, REVISTES, VÍDEOS I REFLEXIONS

Ricard Salvat

a terme. Es mereix tots els ajuts possibles. I més.

Dilluns, 20 de desembre. Rafael Utrera de Sevilla, que és un gran coneixedor del cinema i que treballa amb un rigor admirable, ens ha fet arribar un llibre del qual ell n'és l'«editor», en el sentit anglès de la paraula, *8 calas cinematográficas en la literatura de la generación del 98*. Per la seva relació amb el teatre, i en algun dels casos, amb un teatre massa oblidat, com és el cas dels germans Machado, ens han interessat moltíssim totes les reflexions que Inmaculada Gordillo, de la Universitat de Sevilla, fa sobre *La Duquesa de Benamejí*, la pel·lícula de Luís Lucia del 1949. És una pel·lícula que, en aquell moment, ens va fer una gran impressió i que, d'alguna manera, va tenir una certa aurèola mítica, perquè fou una de les primeres vegades que la cultura de masses del franquisme permeté que sortís el nom d'Antonio Machado. L'adaptació i els diàlegs addicionals foren de Ricardo Blasco, amb qui amb el temps férem una bona amistat, i de José María Pemán. Ens agradaria de poder llegir el guió d'aquesta pel·lícula i poder-la

comparar amb l'obra original. En un altre nivell d'interès es mou el treball d'Ana Recio Mir sobre *Luces de bohemia* de Miguel Ángel Díez, un film sobre el qual ens preguntem si no hi vàrem ser massa durs tots plegats en el moment de l'estrena. Si més no, fou una aportació que amb el temps aconseguirà una importància històrica, perquè s'hi pot veure la interpretació d'Agustín González i Francisco Rabal, sense oblidar altres grans del cinema com Fernando Fernán Gómez. El treball d'Ana Recio ens ha fet venir ganes de tornar a veure aquesta pel·lícula. Ens adonem, ara, que té més anys dels que ens pensàvem, ja que és del 1985. Rafael Utrera, per la seva banda, analitza *La guerrilla*, de Rafael Gil, segons el text d'Azorín, i fa tot un exercici d'estil. En Rafael se les sap totes i més, com diuen els nostres deixebles de Coïmbra.

El fet d'haver de preparar un curs de doctorat sobre les relacions i les influències mútues